

på dette punkt omfatter indehavere af de pågældende hjemmesider, men ikke udbydere af Internetadgang (Internetudbydere).

Udvalget stiller i øvrigt ikke forslag om, at der indføres en særlig undersøgelsespligt med hensyn til, hvad der uploades. Udvalget anfører bl.a., at en sådan regulering ville være i klar strid med de principper, der traditionelt har ligget til grund for reglerne om, at post- og telegrafvæsen ikke er ansvarlige for indholdet af de meddelelser, der formidles via disse systemer, og at indholdet af det formidlede ikke overvåges. I øvrigt henviser udvalget til direktivforslaget om visse retlige aspekter af elektronisk handel i det indre marked (betænkningen side 43, note 34).

Med hensyn til spørgsmålet om ansvar for indholdet af informationssystemer henvises i det hele til betænkningen side 38-43.

6.5.3. Udvalgets overvejelser og forslag vedrørende gerningsindholdet i straffelovens § 235, stk. 2

Som nævnt har også straffelovens § 235, stk. 2, om »besiddelse« af visse former for børnepornografisk materiale givet udvalget anledning til overvejelser - dels i relation til den nærmere rækkevidde af besiddelsesbegrebet, og dels om, hvorvidt Internettet giver anledning til nye overvejelser om, hvilke (nye former for) gerninger der bør kriminaliseres.

Som det fremgår af pkt. 6.2.4, er det forudsat i forarbejderne til den gældende bestemmelse, at selve det at se på børnepornografiske billeder, der overføres fra en database til egen computerskærm, ikke etablerer en besiddelsessituation. Sker der derimod en lagring, hvor den pågældende selv kan kalde billedet frem igen, foreligger der en strafbar besiddelse.

Når oplysninger hentes fra hjemmesider, placeres alle sidens komponenter på harddisken i »cachen«, og skærmsvisningen sker fra denne lagring. Cachen er et område til midlertidige Internetfiler, der typisk kan indeholde 2-5 pct. af pladsen på harddisken, men af brugeren kan indstilles til at indeholde en defineret procentdel (fra 1 pct. og op). Cachen vil således kunne indeholde alle hjemmesider, der har været besøgt, for en længere periode, og brugeren vil kunne hente alle de gemte komponenter frem fra cachen. Det afhænger af system og valgte indstillinger, om det kan aflæses, at en komponent har været hentet igen i cachen. I et vist omfang sker der således en automatisk lagring.

Udvalget har på den baggrund nærmere overvejet, om en Internetadgang til børnepornografiske billeder altid etablerer en besiddelsessituation.

Der er i udvalget enighed om, at besiddelseskravet i straffelovens § 235, stk. 2, skal forstås således, at der

tillige indgår et subjektivt moment. Der skal være tale om en lagring, som den pågældende har besluttet at foretage eller at udnytte. De lagringer, der er en del af den almindelige tekniske proces ved adgang til netsystemer, rejser derfor nogle særlige spørgsmål. I det omfang det kan bevises, at den pågældende bruger cachen som lagringsplads med henblik på at genfremkalde derfra, er denne form for lagring omfattet af besiddelsesbegrebet. Dette gælder også, når beslutning herom først træffes på et senere tidspunkt end lagringen (f.eks. i forbindelse med, at den pågældende opdager, at der kan genfremkaldes fra cachen).

Hvis den pågældende har givet besked til systemet om at lagre, vil der altid være tale om besiddelse, men også i de situationer, hvor lagringen er en del af den almindelige tekniske proces, vil der således være tale om besiddelse, hvis den pågældende har udnyttet eller vil udnytte denne lagringsform til at genfremkalde cachen indhold af børnepornografisk materiale.

Efter det for udvalget oplyste har der i de på nuværende tidspunkt kendte IT-sager vedrørende straffelovens § 235, stk. 2, som altovervejende hovedregel været tale om, at billederne er blevet downloaded, således at bestemmelsen derfor var anvendelig uden at komme ind på cachen indhold.

I en række tilfælde vil der imidlertid ikke være etableret en besiddelse, fordi der ikke er sket lagring, hverken ved downloading eller ved brug af cachen. Der kan f.eks. være tale om, at den pågældende blot går ind på særlige Internetområder med børnepornografi, eventuelt til et frit område.

Som det fremgår af pkt. 6.2.4, er kriminaliseringen af besiddelse sket på baggrund af opfordringer fra bl.a. Europarådet, FN og Nordisk Råd, og udgangspunktet for disse opfordringer har været at begrænse efterspørgslen efter børnepornografi. På denne baggrund kan det efter udvalgets opfattelse virke utilstrækkeligt at holde en benyttelsesform, der i dag i vidt omfang har afløst fysisk besiddelse, udenfor. Det er endvidere indgået i udvalgets overvejelser, at man ved brug af Internettet ofte vil kunne få adgang til at se et billede, der ligger på en server i udlandet under omstændigheder, som ikke gør det muligt at retsforfølge besidderen af serveren.

Efter udvalgets opfattelse er det på den anden side klart, at hvis brugere af Internettet kommer ind på de særlige områder, hvor der er fri adgang til børnepornografi, uden at de har noget ønske om at se børnepornografi eller som et enkelt nysgerrigt forsøg, er der ikke tale om handlinger, som bør kriminaliseres. Det er ikke sådanne situationer, der er egnede til at understøtte produktionen af børnepornografi.